

Postanowienie z dnia 27 stycznia 2005 r.

II UZ 60/04

Wskazanie w kasacji, że orzeczenie oczywiście narusza prawo "w granicach zaskarżenia" jest spełnieniem obowiązku wymienionego w art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c., stąd też sąd drugiej instancji nie może z tej przyczyny odrzucić kasacji.

Przewodniczący SSN Jerzy Kuźniar (sprawozdawca), Sędziowie SN: Beata Gudowska, Maria Tyszel.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 27 stycznia 2005 r. sprawy z wniosku Kamili L. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w B. o ubezpieczenie, na skutek zażalenia wnioskodawczynie na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 5 lipca 2004 r. [...]

u c h y l i ł zaskarżone postanowienie.

U z a s a d n i e n i e

Postanowieniem z dnia 5 lipca 2004 r. [...] Sąd Apelacyjny w Gdańsku odrzucił kasację wnioskodawczynie Kamili L. od wyroku tego Sądu z dnia 22 kwietnia 2004 r., w sprawie przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w B. o ubezpieczenie, uznając ją za niedopuszczalną, jako niezawierającą okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie w rozumieniu art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c.

W zażaleniu na to postanowienie pełnomocnik wnioskodawczynie wniósł o jego uchylenie, stwierdzając, iż w kasacji dokonano przedstawienia okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie przez odniesienie się do przesłanek wynikających z art. 393 k.p.c., ponadto we wstępnej części kasacji wskazano, iż zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo w granicach zaskarżenia, a bardziej szczegółowe rozważania umieszczono w uzasadnieniu kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest zasadne. W stanie prawnym ukształtowanym przez przepisy Kodeksu postępowania cywilnego w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 24 maja 2000 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego, ustawy o zastawie rejestrowym i rejestrze zastawów, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz ustawy o komornikach sądowych i egzekucji (Dz.U. Nr 48, poz. 554) rozpoznanie kasacji następuje tylko z przyczyn wykraczających poza toczący się spór prywatnoprawny, wówczas, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne lub istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości albo wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 2001 r., III CZ 36/01, OSNC 2002 nr 2, poz. 22, z dnia 5 lipca 2001 r., V CKN 176/01, niepublikowane, lub z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147). W nowym stanie prawnym strona skarżąca jest zobowiązana do przedstawienia tych okoliczności (art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c.) przez przytoczenie konkretnych argumentów nawiązujących do rozpoznawanej sprawy oraz do przesłanek przewidzianych w art. 393 § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Jednocześnie, w powiązaniu z art. 393 k.p.c., przedstawienie okoliczności uzasadniających przyjęcie kasacji do rozpoznania wymaga wyjaśnienia, jakie zagadnienie prawne występuje w sprawie i dlaczego jest ono istotne, albo określenia, które przypisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub z przedstawieniem rozbieżności występujących w orzecznictwie sądów. Skarżący może także przedstawić argumenty wskazujące na oczywiste naruszenie prawa lub nieważność postępowania (por. uchwałę połączonych Izb: Administracyjnej, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych i Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2002 r., III CZP 72/02, OSNC 2003 nr 7-8, poz. 92). Niespełnienie tego wymagania stanowi tzw. brak istotny kasacji, bowiem kasacja taka nie czyni zadość wymaganiu formalnemu określonym w art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c., a to w konsekwencji skutkować musi jej odrzuceniem. Natomiast w sytuacji, gdy kasacja czyni zadość wymaganiom formalnym określonym w art. 393³ § 1 i § 2 k.p.c., nie podlega ona odrzuceniu przez Sąd odwoławczy, natomiast rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia lub odmowy przyjęcia kasacji do rozpoznania należy do wyłącznej kompetencji Sądu Najwyższego (art. 393⁷ § 1 w związku z art. 393 § 1 i § 2 k.p.c.). Sytuacja taka ma miejsce w niniejszej sprawie. Wnioskodawczyni przedstawiła bowiem w kasacji okoliczności uzasadniające jej

rozpoznanie, wskazując, że zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo w granicach zaskarżenia. W tej sytuacji brak było podstaw do odrzucenia kasacji.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy na podstawie art. 386 § 1 w związku z art. 397 § 2 i art. 393¹⁸ § 1 i § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

=====